

Preek over 2 Corintheërs 1,18.19 – Gods trouw maakt ons trouw

Voorzang: Psalm 91, 1

Votum en Groet

Zingen: Psalm 91, 2. 5 en 8 (tusseliggende gedeelten worden gelezen uit de onberijmde psalm)

Gebed van ontferming.

Zingen: Psalm 97, 1 en 4

Gebed om het licht van de Geest

Lezen: Jesaja 54,6-17

Zingen: Psalm 93, 4

Lezen: 2 Corintheërs 1,12-24

Zingen: Gezang 365, 1

Verkondiging van 2 Corintheërs 1,18.19

Zingen: Gezang 409

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Psalm 64, 6

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

We zullen het vanmorgen hebben over *trouw*.

Een prachtig woord.

En het wordt ook enorm veel gebruikt.

Voor al in liedjes over de liefde.

Want het rijmt zo mooi op: *Ik hou van jou!*

Ik hou van jou en ik blijf je eeuwig trouw!

Nou ja, eeuwig – dat is wel wat lang!

En daar zitten we al midden in het probleem als we spreken over *trouw*.

Want hoe trouw zijn mensen, die trouw beloven?

Hoe serieus menen mensen hun beloften?

Politici die in verkiezingstijd het ene zeggen en bij het formeren van een kabinet iets anders doen.

Hoe betrouwbaar zijn ze?

Hoe sterk zijn ze te vertrouwen?

Daar heb je zo al een paar woorden, die alles met *trouw* te maken hebben: *betrouwbaar*, *vertrouwen*.

Je bent trouw als je te vertrouwen bent, als je betrouwbaar bent.

En je bent te vertrouwen, je bent betrouwbaar als je niet de ene keer ja zegt en de volgende keer nee.

Je bent betrouwbaar als je je houdt aan je beloften.

Als je niet teleurstelt in wat mensen van je mogen verwachten.

Als er onder de mensen geen *trouw* meer wordt gevonden, dan wordt het leven een verschrikking.

Als je niet meer aan kunt op wat mensen beloven, dan maakt dat vreselijk onzeker.

Trouw is het cement tussen de stenen, waaruit het leven is opgebouwd.

Denk je eens in, dat een aannemer die een huis bouwt geen cement gebruikt.

Als hij zomaar wat stenen op elkaar stapelt.

Wie zou in zo'n huis willen wonen?

Met de kans, dat alles in elkaar stort?

Trouw is het cement tussen de stenen, waarmee je aan het leven bouwt.

Dfx Trouw geeft vastheid en zekerheid.

Stel je voor, dat je elkaar niet vertrouwen kunt.

Dan is er geen huwelijk mogelijk en geen gezin.

Dan zou je nooit afspraken kunnen maken met je vrienden.

Dan weet je nooit zeker of je auto wel goed gemaakt is door je garage.

Of dat je bij je specialist wel in goede handen bent.

Maar dan is het leven wel een chaos.

Wat is het erg als je denkt, dat je niemand kúnt vertrouwen.

Hier in de kerk vertelde ik ooit het verhaal van een vader, die een zoontje had van een jaar of vier.

Op een dag zette die vader dat jongetje op een hoge kast.

En hij zei: *Spring maar! Vader vangt je wel op!*

Het ventje sprong en op hetzelfde moment deed de vader een stap terug.

Toen viel het kereltje en brak beide benen.

Zo, zei de vader, *nou weet je, dat je werkelijk niemand kunt vertrouwen.*

En het jongetje groeide op tot een man, die stikvol wantrouwen zat.

Hij werd verschrikkelijk eenzaam en vol wrok en diepe angst voor de mensen.

Ontzettend als je zo groot wordt!

Maar wat was er met die vader aan de hand?

Dat hij zijn zoontje zo'n harde les leerde?

Wat had die vader zelf voor vreselijke dingen in zijn leven meegemaakt, dat hij meende zijn kind op zo'n manier te moeten waarschuwen?

De vader had natuurlijk wel een beetje gelijk.

Je kunt ook te goéd van vertrouwen zijn.

Het is zeker goed als ouders hun kinderen waarschuwen:

Pas op, hoor!

Ga niet zomaar met iedereen mee.

Als iemand, die je niet kent, je snoepjes geeft of je mooie dingen belooft, vertrouw het niet.

Vertrouw niemand, die je niet kent!

Laten meisjes maar oppassen voor *loverboys*.

Jongens, die enorm charmant zijn en je om je vinger winden.

En als je helemaal weg van hen bent, dan ontpoppen ze zich als smeerlappen.

Ze dwingen je voor geld je lichaam aan te bieden en dat aan hen te betalen.

Ja, het is waar, dat je niet zomaar iederéén vertrouwen kunt.

Dat is helaas wel de werkelijkheid waarmee we rekening moeten houden.

Dat is de werkelijkheid in een wereld, die gebroken is.

In een wereld, waar het kwaad nog dagelijks alle kansen heeft.

Er lopen heel veel slechte mensen rond, die kwaad willen.

En er lopen heel wat mensen rond, die maar wat beloven.

Maar ze komen even gemakkelijk weer op hun beloften terug.

Daarom, een redelijke portie wantrouwen is helaas bittere noodzaak.

Maar helemaal zonder vertrouwen, zoals die vader aan zijn zoontje leerde...?

Dan kan je toch niet leven?

Alleen, waar haal je de moed vandaan om anderen te vertrouwen?

Er zijn mensen, die zeggen: *Ik trouw van m'n leven niet!*

Waarom niet?

Uit angst dat ze ooit eens zullen worden teleurgesteld.

Ze durven geen vriendschap aan te gaan, geen huwelijk te sluiten.

Ze zijn doodsbenuwd, dat de ander hen op een goeie dag zal laten vallen.

Waar haal je de moed vandaan om met mensen in zee te gaan?

Waar haal je de moed vandaan om trouw te verwachten en zelf trouw te zijn?

Zo even lazen we een klein stukje uit een brief van Paulus aan de gemeente van Corinthe.

Paulus gaat daar in op scherpe verwijten van de christenen daar.

Wat is er precies aan de hand?

Nou, Paulus was van plan geweest de gemeente van Corinthe te bezoeken.

Daar had hij in zijn eerste brief aan deze gemeente over geschreven (1Kor 16,5-7).

Maar om bepaalde redenen had Paulus zijn plannen gewijzigd.
Dat had te maken met iets, dat in die gemeente van Corinthe gebeurd was.
Ik laat nu maar verder rusten, wat dat precies geweest is.
In elk geval was Paulus' bezoek aan Corinthe niet door gegaan.

En daarover zijn de mensen in Corinthe goed in hun wiek geschoten.
Die Paulus doet maar wat, zeggen ze.
Het is maar net hoe z'n muts staat.
Je kunt gewoon niet op hem aan.
Wat heb je aan beloften van die man!
Wat een draaitol!
En op één of andere manier hebben ze dat ook aan Paulus laten weten.

Nu, Paulus reageert op zijn beurt alsof hij door een wesp gestoken is.
Die klacht van de Corinthiërs komt hard bij hem aan.
En hij doet zijn uiterste best om aan te tonen hoe ongegrond dat verwijt is.
Hij zweert zelfs tot twee keer toe een dure eed om de christenen in Corinthe te verzekeren, dat er geen sprake is van ontrouw of onbetrouwbaarheid!

In vs. 18 zegt hij: *Bij de trouw van God: ons spreken tot u is geen ja en nee!*
En in vs. 23 lezen we: *Ik roep God op als getuige over mijn ziel.*
Met andere woorden: *God mag mij doden als ik lieg...*
Met maar liefst een dubbele eed weert Paulus het verwijt van de Corinthiërs af.

Waarom reageert hij zo fel?
Is dat niet wat overdreven?
Gunst, wat een heisa om een bezoekje.
Waarom niet gewoon even rustig uitleggen wat er precies tussen gekomen was?
Moet je daar nou een eed voor zweren?

Maar voor Paulus hangt er kennelijk heel wat van af.
Paulus was destijds naar Corinthe gekomen met een geweldig verhaal.
Een verhaal over Jezus Christus, die de mensen lief heeft en voor hen zorgen wil.
Een verhaal over geweldige beloften van een hoopvolle toekomst, voor ieder die zijn leven aan Jezus Christus toevertrouwt.
Paulus was de bringer van een boodschap, die – als het echt waar is – de mensen moed geeft om te leven.

Want de boodschap, die Paulus bracht, was de verzekering van Gods trouw!
Als er Eén trouw is, dan is het God!
Als je op iemand aan kunt, dan op God!
Als er Eén doet wat Hij beloofd heeft, dan is het God!
Als er Eén ook kán doen wat Hij beloofd heeft, dan is het God!

Er is in de Bijbel geen deugd van God, die zo geprezen wordt als zijn trouw.
Ja, je kunt eigenlijk niet zeggen dat trouw iets is, wat God heeft.
Eén of andere karaktertrek die sommigen wel en anderen niet hebben.
Nee, God is trouw in alles wat Hij doet.

Gods trouw is, dat Hij stug doorgaat met zijn liefde.
Dat Hij zich door niemand laat tegenhouden om ons lief te hebben.
Niet door anderen en niet door ons zelf.
Hoe bitter wij Hem ook kunnen tegenvallen: God blijft ons trouw!
Hij blijft ons liefhebben.
Onvoorstelbaar!

En God is niet grillig.
Zijn liefde is niet iets wat zomaar kan omslaan in woede.

Een gemoedsopswelling, waar Hij een ogenblik later weer spijt van heeft.
Nee, zijn liefde is een rotsvaste zekerheid.

Haast nergens in de Bijbel wordt dat zo ontroerend mooi onder woorden gebracht als in Jes. 54.
Daar zegt God tegen zijn volk:

Dit is Mij als in de dagen van Noach: zoals Ik gezworen heb, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden komen, zo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer toornig op u zal zijn noch u zal dreigen. Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de HERE.

Ik denk ook aan de prachtige woorden, waarmee we onze kerkdiensten beginnen.
We verwachten onze hulp van de HERE, die de hemel en de aarde gemaakt, die daaraan trouw blijft tot in eeuwigheid en die nooit loslaat waaraan Hij ooit begon.
En onmiddellijk daarna die rijke toezegging: *Er is genade voor u en vrede van God, de Vader, door Jezus Christus.*

Door Jezus Christus...
Ja, want als ergens duidelijk geworden is, hoe trouw God is, dan is het de geschiedenis van Gods Zoon Jezus Christus.
Zover is God gegaan met zijn liefde.
Hij stuurde zijn eigen Zoon naar de aarde om ons weer moed en vertrouwen te geven en ons te beloven, dat het weer goed komt.
Hoe beroerd het allemaal ook mag lijken.
Zelfs toen Jezus gestorven was en alle hoop de bodem was ingeslagen, juist toen bleek hoe groot de trouw van God was, die Hem uit het graf deed opstaan.

Nu, dat is de boodschap, die Paulus ook in Corinthe gebracht heeft.
De boodschap van Gods trouw, die Hij ook de Corinthiërs bewezen heeft in Christus.

Maar als Paulus zelf niet betrouwbaar is, wat moeten ze daar dan van zijn boodschap denken?
De Corinthiërs mochten terecht van hem verwachten, dat hij als brenger van zo'n boodschap, zelf ook betrouwbaar is.
En hij zou onbetrouwbaar zijn als hij zich zou laten leiden door zijn grillen en invallen in plaats van door wat hij beloofd had.

Voor Paulus staat er dus enorm veel op het spel.
De geloofwaardigheid van zijn boodschap is in geding.
Daarom zweert hij een dubbele eed, dat hij echt niet maar wat aanrommelt met zijn beloften.
Zo koppelt Paulus zijn eigen betrouwbaarheid aan de betrouwbaarheid van God.
Vanwege de inhoud van zijn boodschap, Jezus Christus, kunnen ze op hem aan.
Nee, beste Corinthiërs, ik zeg geen ja en nee tegelijk.
Ik spreek niet met twee monden, de ene keer zus, de andere keer zo.
Dat past niet bij mijn boodschap van Gods Zoon, Jezus Christus, die ook geen ja en nee tegelijk is.
Want Hij is de bevestiging van al Gods beloften.

Ja, al die beloften die God deed, al die beloften van
een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,
een wereld zonder oorlog en honger en zonder ruzie en vechten
en zonder spanningen tussen links en rechts en tussen blank en zwart,
een wereld zonder stukgelopen huwelijken en gebroken relaties
een wereld zonder uit elkaar gescheurde gezinnen,
beloften van einde aan verdriet en eenzaamheid –
hoeveel beloften God ook deed, Jezus Christus staat er voor garant dat ze gerealiseerd zullen worden.

En al die beloften monden uit in die heerlijke bemoediging: *Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de wereldgeschiedenis.*
Ik laat jullie nooit alleen!

Bij mensen moet je altijd maar afwachten of ze doen wat ze zeggen.
Er zijn genoeg mogelijkheden om onder onze beloften uit te komen.
Of er zijn omstandigheden, dat we niet kúnnen doen wat we beloofden.
Daarom hebben we allemaal de neiging om te denken: 'eerst zien en dan geloven'.
Iemand, die altijd doet wat hij zegt?
Ongelooflijk!

Maar Paulus zegt: *Ga gerust met Jezus Christus in zee.*
Met Hem kom je niet bedrogen uit.
Maar dáárom kom je ook met mij niet bedrogen uit.
Nee, dat is niet omdat ik, Paulus, zo'n supermens ben.
Maar dat komt, omdat ik zelf sta op de vaste grond van Gods beloften.

De Corinthiërs zeiden: *Die Paulus, daar is geen staat op te maken!*
Die man kun je werkelijk niet vertrouwen.
Maar Paulus antwoordt: *Lieve mensen, ik hoor bij Jezus Christus!*
Ik ben boodschapper van zijn liefde en trouw.
Denk nou toch niet, dat ik het met zo'n boodschap in m'n hoofd haal om maar wat te schipperen.

Paulus verankert zijn betrouwbaarheid dus in de trouw van God.
En in de trouw van Jezus Christus.
En daarom vraagt hij de Corinthiërs om hem te vertrouwen.

Wat wordt het leven een verschrikking als mensen elkaar niet kunnen vertrouwen.
Want trouw is het cement tussen de stenen, waaruit het leven is opgebouwd.
Trouw geeft vastheid en zekerheid.
Stel je voor, dat je elkaar niet vertrouwen kunt.

Als er in deze wereld mensen zijn, die trouw zijn, dan moeten dat juist de kinderen van God zijn.
Christenen, de mensen die naar Christus heten, hebben op dit gebied een Naam hoog te houden.
Juist als apostel van Christus vindt Paulus het zo erg als anderen aan zijn betrouwbaarheid twijfelen.

Ik denk nog even aan die vader die zijn zoontje van vier zo'n keiharde les leerde door hem te laten vallen.
Dan schiet me een beeld in gedachten dat ook in de Bijbel staat.
Het beeld van de adelaar, die zijn jongen leert vliegen door ze uit het nest te stoten.

Dat lijkt wel wat op die vader, die zijn zoontje gewoon maar liet vallen.
Maar die adelaar blijft dicht in de buurt als zijn jongen vallen.
En als ze dreigen neer te storten laat hij zichzelf vallen.
Maar omdat hij zwaarder is, valt hij sneller dan z'n jong.
En zo komt hij onder z'n jong.
Dan spreidt hij zijn sterke, brede vleugels uit en vangt het vallende jong op zijn wieken op.
Zo draagt hij het weer terug naar het nest.

Zo is God.
Zo trouw is Hij.
God valt mee!
God valt met zijn kinderen mee.
Als wij dreigen te pletter te vallen op het keiharde bestaan van de wereld, of als andere mensen ons laten vallen, dan valt God mee.
Hij valt met ons mee.
Hij komt onder ons.
Hij vangt ons op.

En Hij draagt ons in zijn sterke armen weer naar boven.
Gods trouw is als een vangnet, dat ons bewaart zodat we niet verongelukken.
Geweldig!

Maar als God zo trouw is aan ons, kunnen wij ook trouw zijn aan anderen.
Door trouw te zijn laat je iets van God zien in deze wereld.
Trouw aan je vrienden.
Dan laat je elkaar niet in de steek bij het minste of geringste.
Dan denk je goed na bij wat je zegt.
Je belooft niet zomaar wat.
Maar als je iets beloofd hebt, dan doe je het ook.

En als jongens en meisjes speel je niet met de gevoelens van een ander.
Je bent niet uit op avontuurtjes, alleen omdat je daar een kick van krijgt.
Waarbij het in wezen om je zelf draait.
Zonder er bij na te denken of je een ander misschien vreselijk teleurstelt.

Ik denk nog eens aan die vader, die zijn zoontje van vier zo'n pijnlijke les leerde.
Ik vroeg me af wat die vader zelf had meegemaakt, dat hij zo met z'n kind omging.
Hoe bitter was hij zelf waarschijnlijk teleurgesteld.

Maar als hij nou eens echte kinderen van God had ontmoet?
Echte volgelingen van Christus, waar je op aan kunt?
Voor wie hun ja ook ja is en hun nee nee?
Zou hij dan ook zo verbitterd zijn geweest?
Wat is het toch belangrijk om trouw te leven als kinderen van een trouwe Vader.
AMEN.

18-05-2003